

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА

ЗІНЬКО КАТЕРИНА СЕМЕНІВНА

Допускається до захисту:

т.в.о. завідувача кафедри журналістики
та соціальних комунікацій,
канд. філософських наук, доцент кафедри
журналістики та соціальних комунікацій

_____ Костянтин РОДИГІН

«_____» _____ 2025р.

**РОЗРОБКА МЕДІАПРОЄКТУ «НЕПЕРЕСІЧНІ.
ЦІКАВІ ІСТОРІЇ ЦІКАВИХ ЛЮДЕЙ»**

Спеціальність 061 Журналістика

Кваліфікаційна робота (медіапроект)

Керівник:

Болховська Н.Р., старший викладач кафедри
журналістики та соціальних комунікацій

Консультант:

Родигін К.М., канд. філософських наук, доцент
кафедри журналістики та соціальних комунікацій

Оцінка: /____/ _____

(бали / за шкалою ЄКТС/за національною шкалою)

Голова комісії: _____

(підпис)

Вінниця – 2025

АНОТАЦІЯ

Зінько К.С. Розробка медіапроєкту «Непересічні. Цікаві історії цікавих людей». Спеціальність 061 «Журналістика». Донецький національний університет імені Василя Стуса, Вінниця, 2025.

Ця письмова робота є пояснювальною запискою до авторського медіапроєкту. Кваліфікаційна (бакалаврська) робота у формі медіапроєкту присвячена створенню авторського журналу «Непересічні», який розповідає про визначних українців воєнного часу – волонтерів, військових, митців і громадських діячів. Мета проєкту – дати голос тим, чиї дії змінюють країну, але рідко потрапляють у фокус масової уваги. Об'єкт дослідження – герої сучасної України, предмет – журналістське медіавидання як платформа для розкриття особистих історій. У журналі зібрано 10 авторських матеріалів у жанрах інтерв'ю, нарису, репортажу та огляду. Особливу увагу приділено етичному підходу до висвітлення тем війни, благодійності та громадянської позиції.

Ключові слова: медіапроєкт, журналістика, війна, волонтерство, історії, журнал, громадянське суспільство.

23 с., 12 рис., 1 дод., 15 джерел.

ABSTRACT

Zinko K.S. Development of the Media Project «The Extraordinary Ones. Interesting Stories of Interesting People». Specialty 061 «Journalism». Vasyl' Stus Donetsk National University, Vinnytsia, 2025.

This paper is an explanatory note to the author's media project. The qualification (bachelor's) work in the form of a media project presents the creation of the author's magazine «The Extraordinary Ones», which tells the stories of prominent Ukrainians during wartime – volunteers, soldiers, artists, and public figures. The purpose of the project is to give voice to those whose actions change the country, though they rarely make headlines. The object of the study is the heroes of modern Ukraine; the subject is a journalistic media publication as a platform for sharing personal and socially important stories. The magazine contains 10 original materials in the genres of interview, profile, report, and feature. Special attention is paid to ethical journalism and the accurate representation of themes such as war, charity, and civic responsibility.

Keywords: media project, journalism, war, volunteering, stories, magazine, civil society.

23 pages, 12 figures, 1 appendix, 15 sources.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
ОПИС ПРОЄКТУ.....	6
ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ	8
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	9
ДОДАТКИ	11

ВСТУП

Актуальність обраної теми. У сучасному інформаційному середовищі особливої цінності набувають правдиві, глибокі та особистісні історії, здатні протистояти поверхневому контенту, інформаційному шуму й медіакліше. Зі зростанням обсягів інформації та впливу цифрових платформ, суспільство дедалі частіше шукає джерела, які висвітлюють реальні події через досвід конкретних людей.

Саме в такому контексті онлайн-журнал «Непересічні» – це медіапроект, що розповідає про сильних, відважних людей, які живуть у непростих умовах і своїми вчинками змінюють реальність довкола. У журналі зібрані історії – військових, волонтерів, митців, музикантів, які, попри втому, втрати та випробування, продовжують творити нову Україну.

Новизна проекту в тому, що, на відміну від контенту в соцмережах, онлайн-журнал «Непересічні» дає можливість читачеві осмислити соціально важливі теми, через історії непересічних українців.

Особливістю журналу є гармонійне поєднання тексту з візуальним контентом – авторськими та запозиченими за дозволом медіа і героїв фотографіями, дизайном, стилістичним оформленням, що підсилює емоційне сприйняття матеріалів. Онлайн-журнал виконує як інформаційну, так і просвітницьку функцію, утверджуючи цінності людяності, відповідальності та громадянської активності.

Мета медіапроекту: розробка та наповнення онлайн-журналу «Непересічні», спрямованого на розкриття значення особистих історій як інструменту підтримки, натхнення та осмислення соціально важливих тем.

Об'єктом медіапроекту виступає процес висвітлення особистих історій українців у сучасному медіапросторі, зокрема в умовах війни та соціальних викликів, а також суспільне ставлення до героїв військових, волонтерів, митців, активістів.

Предметом медіапроекту є авторський онлайн-журнал «Непересічні», як інструмент для представлення реальних історій сучасних українців в медіапросторі.

Джерельна база медіапроєкту: в ході роботи над теоретичною частиною проєкту використовувалися інформаційні матеріали про особистостей, які стали героями журналістських матеріалів, а також навчальні посібники з журналістики.

Завдання медіапроєкту:

- проаналізувати роль особистих історій у сучасному медіапросторі як інструменту формування суспільної думки;
- провести інтерв'ю з героями матеріалів та зібрати достовірні факти про їхню діяльність, життєві цінності та внесок у розвиток громадянського суспільства;
- створити журналістські матеріали на основі особистих історій, дотримуючись стандартів професійної журналістики та журналістської етики;
- розробити візуальне оформлення онлайн-журналу та створити авторські ілюстрації для доповнення змісту матеріалів;
- сформувати контент-план для Instagram-сторінки медіапроєкту, забезпечити інтерактивність для ефективної взаємодії з аудиторією.

Методи, використані при підготовці медіапроєкту

При створенні медіапроєкту були застосовані навички, що безпосередньо стосуються журналістської сфери та галузі веброзробки. Таким чином було застосовано наступні загальнонаукові методи:

- емпіричні – на етапі збору необхідних для роботи даних (спостереження і порівняння);
- комплексні – абстрагування, аналізу і синтезу;
- теоретичний – сходження від абстрактного до конкретного.

ОПИС ПРОЄКТУ

Онлайн-журнал «Непересічні» – це авторський медіапроект, присвячений висвітленню особистих історій українців, які зберігають гідність, діють активно та впливають на соціум, попри повномасштабну війну. Запропонований формат онлайн-журналу з мультимедійним супроводом та сторінкою в Instagram відповідає сучасним тенденціям розвитку інформаційного контенту, зокрема в умовах цифрової трансформації та запиту суспільства на правдиві, глибокі історії.

Використання формату онлайн-журналу як основного типу інформаційного продукту є доцільним з огляду на його здатність поєднувати текстові та візуальні форми. Жанрове наповнення, представлене інформаційними, аналітичними та художньо-публіцистичними матеріалами.

Зважаючи на загальний контекст функціонування українських медіа, медіапроект «Непересічні» має перспективу сталого розвитку на медіаринку. По-перше, обрана концепція резонує з соціальним запитом на контент, що фокусує увагу на реальних особистостях, а не на масовій поп-культурі. По-друге, поєднання професійного журналістського підходу з елементами цифрового сторітелінгу створює умови для залучення молодіжної аудиторії, яка активно споживає інформацію в соціальних мережах. По-третє, завдяки авторському підходу до кожного матеріалу, проєкт здатний не лише інформувати, а й формувати емоційну залученість та довіру героям історій.

Ефективність розробки теми підтверджується низкою факторів. Проєкт засновано у березні 2025 року, і вже станом на травень 2025 року Instagram-сторінка «interesting.people.ua» налічує понад 500 підписників [16].

У межах реалізації медіапроекту створено 11 журналістських матеріалів, серед яких 7 написано в інформаційних жанрах, , 1 матеріал підготовлено в аналітичному жанрі, а також ще 3 матеріали у художньо-публіцистичному жанрі, зокрема інтерв'ю з актором Олександром Рудинським. Такий підхід забезпечує жанрову та тематичну різноманітність даного онлайн-журналу.

До інформаційних жанрів належать матеріали про Сергія Притулу, Ольгу Руднєву, Машу Єфросініну, Олю Полякову, Лесю Нікітюк та Тіну Кароль. Ці

тексти висвітлюють діяльність публічних осіб, які в умовах війни виявили себе як активні волонтери, громадські діячі або культурні амбасадори (Додатки. [1-7]).

Написано один матеріал в аналітичному жанрі про музичний гурт «KASANIA». У тексті розглянуто їхню творчу позицію, музичну ідентичність та суспільний меседж, зокрема створення треку спеціально для онлайн-журналу «Непересічні» (Додатки. [8]).

До художньо-публіцистичних жанрів належать тексти про Юлію Паєвську («Тайру»), Іллю Швидкого – бійця полку «Азов» та актора Олександра Рудинського, а також матеріал «#ТЛО ІСТОРІЙ», у якому представлено фрагменти пошуку героїв, комунікацію з ними, авторські роздуми та нотатки (Додатки. [9-11]).

Передбачається, що реалізація проєкту сприятиме формуванню сталого кола аудиторії, зацікавленої у змістовному наповненні онлайн-журналу.

Цільова аудиторія онлайн-журналу – це переважно люди від 18 до 35 років, які активно користуються соціальними мережами. До цієї групи належать студенти, представники громадського сектору, волонтери, митці, а також ширше коло зацікавлених у подіях війни, суспільному житті та культурному спротиві.

Очікується, що реакція на інформаційний продукт матиме кілька важливих ефектів. У першу чергу – емоційно-психологічний: читачі зможуть переживати історії героїв як залучені свідки їхньої боротьби, втрат і стійкості. Це дозволить сформувати почуття причетності, емпатії та внутрішньої відповідальності. Водночас передбачається когнітивний ефект – поглиблення розуміння соціальних процесів, викликаних війною, а також волонтерських і громадських ініціатив, які змінюють українське суспільство зсередини.

Прогнозується, що частина контенту матиме віральний характер, особливо візуальні цитати та фрагменти текстів, представлені на Instagram-сторінці «interesting.people.ua» [16]. Це розширить коло охоплення медіапроєкту поза первинною аудиторією.

ТЕХНІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Під час роботи над проектом було створено онлайн-журнал «Непересічні» у форматі PDF загальним обсягом 24 сторінки. Макет видання адаптовано до формату друку А4. Для візуального оформлення журналу використовувався онлайн-сервіс «Canva», за допомогою якого створено дизайн обкладинки, структуру сторінок та графічне компонування матеріалів. Фотографії, які ілюструють тексти, були оброблені у застосунках «Snapseed» і «Lightroom».

Додатково до основного медіaproдукту було створено Instagram-сторінку «interesting.people.ua» як інтерактивне доповнення до журналу [16]. Оформлення сторінки розроблено у відповідності до загального стилю видання – із дотриманням єдиної кольорової гами, шрифтів і графічних елементів. Структура публікацій адаптована під особливості платформи, орієнтована на легке сприйняття текстів та візуального контенту аудиторією.

Для монтажу відео, що публікувалися на сторінці, використовувалися мобільні застосунки «InShot» та «CapCut».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. «АрміяInform»: фото Тайри, використані в оформленні. URL: <https://armyinform.com.ua> (дата звернення: 20.05.2025)
2. БО «Фонд Сергія Притули». URL: <https://prytulafoundation.org/> (дата звернення: 20.05.2025)
3. Бондаренко В. Д. Практична стилістика і редагування. Навч. посіб. Київ. Либідь. 2006. 336 с.
4. Голуб О. А. Основи журналістської творчості. Київ. Академія. 2004. 240 с.
5. Криворотюк В. В. Основи журналістики: навч. посіб. Київ. Академвидав, 2012. 256 с.
6. Масюк Л. М. Жанри сучасної української журналістики. Львів. ПАІС. 2014. 212 с.
7. «Пряма Червона»: ТАЙРА. Які пісні співала у полоні, ставлення до Арестовича та спогади про Да Вінчі. ПЧ №32. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=26-ezU3noSc> (дата звернення: 20.05.2025)
8. Різун В. В. Теорія і практика журналістики. Київ. Центр учбової літератури. 2011. 318 с.
9. «ТСН»: Оля Полякова. URL: <https://tsn.ua/tags/%D0%BE%D0%BB%D1%8F%20%D0%BF%D0%BE%D0%BB%D1%8F%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0> (дата звернення: 20.05.2025)
10. «ТСН»: Тіна Кароль. URL: <https://tsn.ua/tags/%D1%82%D1%96%D0%BD%D0%B0%20%D0%BA%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%BB%D1%8C> (дата звернення: 20.05.2025)
11. «Українська правда»: фотоматеріали. URL: <https://www.pravda.com.ua> (дата звернення: 20.05.2025)
12. «Фонд Маша». URL: <https://mashafund.org.ua/> (дата звернення: 20.05.2025)
13. «BBC»: Проєкт BBC 100 жінок - 2024: хто в списку цього року?. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/resources/idt-4f79d09b-655a-42f8-82b4->

[9b2ecebab611](#) (дата звернення: 20.05.2025)

14. «Forbes.ua»: Інформація про Ольга Руднева.

URL: <https://forbes.ua/profile/olga-rudneva-805> (дата звернення: 20.05.2025)

15. «Forbes.ua»: Інформація про Юлія Паєвська (Тайра). URL:

<https://forbes.ua/profile/yuliya-paevska-tayra-837> (дата звернення: 20.05.2025)

16. «Instagram»: interesting.people.ua. URL:

<https://www.instagram.com/interesting.people.ua> (дата звернення: 20.05.2025)

17. «Instagram»: KASANIA. URL: <https://www.instagram.com/kasaniaband>

(дата звернення: 20.05.2025)

18. «Instagram»: Леся Никітюк. URL:

https://www.instagram.com/lesia_nikituk (дата звернення: 20.05.2025)

19. «Instagram»: Маріанна Колос. URL:

https://www.instagram.com/annatollilvna_1984?igsh=OGRsaWMxb2g2aG9x (дата звернення: 20.05.2025)

20. «Instagram»: Маша Єфросініна. URL:

<https://www.instagram.com/mashaefrosinina> (дата звернення: 20.05.2025)

21. «Instagram»: Олександр Рудинський. URL:

https://www.instagram.com/sasha_rudinskiy (дата звернення: 20.05.2025)

22. «Instagram»: Ольга Руднева.

URL: https://www.instagram.com/rudnieva_olga (дата звернення: 20.05.2025)

23. «Instagram»: Оля Полякова. URL:

<https://www.instagram.com/polyakovamusic> (дата звернення: 20.05.2025)

24. «Instagram»: Сергій Притула. URL: https://www.instagram.com/siriy_ua

(дата звернення: 20.05.2025)

25. «Instagram»: Тіна Кароль. URL: https://www.instagram.com/tina_karol

(дата звернення: 20.05.2025)

26. «Instagram»: Юлія Паєвська. URL: <https://www.instagram.com/paevska>

(дата звернення: 20.05.2025)

ДОДАТКИ

ПЕРЕЛІК СТВОРЕНИХ МАТЕРІАЛІВ

Інформаційні жанри

1. Сергій Притула: Від телеведучого до лідера волонтерського руху

Сергій Притула — український телеведучий, громадський діяч та волонтер. З початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну в лютому 2022 року, Притула координує волонтерський центр забезпечення для Збройних Сил України та цивільних волонтерів. Він також активно займається збором коштів на потреби армії. У квітні 2022 року він повідомив про зібрані понад 200 мільйонів гривень для ЗСУ.

У червні 2022 року Притула розпочав кампанію зі збору коштів на закупівлю трьох безпілотників Bayraktar TB2 для української армії, зібравши 600 мільйонів гривень всього за три дні. Оскільки деякі безпілотники були надані безкоштовно, Притула вирішив використати залишок коштів для інших потреб. У серпні 2022 року фінський виробник мікросупутників ICEYE підписав контракт на 17 мільйонів доларів з благодійним фондом Сергія Притули, надаючи Збройним Силам України повний доступ до одного зі своїх супутників. Це забезпечило українським військовим доступ до високоякісних розвідувальних зображень у будь-яких погодних умовах.

2. Ольга Руднєва: Жінка, яка повертає силу тим, хто її втратив

Ольга Руднєва — українська громадська діячка, яка понад два десятиліття присвятила себе благодійності, охороні здоров'я та соціальним ініціативам. Народилася 1977 року в Донецьку, здобула освіту в Національному економічному університеті та отримала ступінь MBA у Florida Community College. Свою кар'єру розпочала у видавничому бізнесі та працювала в Міністерстві охорони здоров'я України.

Протягом 18 років очолювала Фонд Олени Пінчук, де реалізувала масштабні проекти, спрямовані на боротьбу з ВІЛ/СНІДом, організовувала благодійні

концерти світових зірок, таких як Елтон Джон, Queen та Пол Маккартні, а також ініціювала проєкт «Медсанбат», який підготував понад 5 000 парамедиків за стандартами НАТО у 2014–2015 роках.

З початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну у 2022 році Ольга координувала гуманітарний хаб HelpUkraineCenter у Польщі, а з серпня того ж року очолила реабілітаційний центр Superhumans у Львові. Цей центр надає безкоштовну допомогу військовим та цивільним, які постраждали від війни, зокрема в галузях протезування, реконструктивної хірургії, лікування ПТСР та фізичної реабілітації. За перші два роки роботи центр допоміг понад 1 000 осіб.

У 2024 році Ольга Руднева увійшла до списку 100 найвпливовіших жінок світу за версією BBC. Вона також активно підтримує ініціативи з підтримки жінок-військовослужбовиць, зокрема кампанію "Одна за одну", яка забезпечує захисниць якісною білизною на передовій.

Ольга Руднева є прикладом стійкості, гуманності та професіоналізму, що надихає багатьох українців.

Топ цікавих фактів про Ольгу Рудневу:

Прийшла в благодійність із бізнесу.

До кар'єри у громадському секторі Ольга мала власний видавничий бізнес і працювала в Міністерстві охорони здоров'я України.

Організувала концерти Елтона Джона, Queen та Пола Маккартні в Києві.

В межах роботи у Фонді Олени Пінчук залучила легендарних артистів до благодійних виступів на підтримку боротьби з ВІЛ/СНІДом.

Створила «Медсанбат» — український медичний батальйон.

У 2014–2015 роках організувала навчання 5 000 українських медиків за стандартами НАТО для роботи в зоні бойових дій.

Очолила один із найсучасніших реабілітаційних центрів у Європі.

У 2022 році стала керівницею Superhumans Center у Львові — клініки, яка безкоштовно допомагає пораненим військовим: протезування, операції, ПТСР.

Живе у Львові, але багато часу проводить у поїздках.

Постійно залучена до міжнародних подій, донорських перемовин та

зустрічей із фондами, щоб забезпечити підтримку Superhumans.

3. Маша Єфросиніна — біографія та волонтерська діяльність

Марія Єфросиніна (Маша Єфросиніна) — українська телеведуча, журналістка, громадська діячка та амбасадорка доброї волі ООН в Україні. Народилася 25 травня 1979 року в Керчі, нині тимчасово окупованій території України.

Закінчила Київський національний університет імені Тараса Шевченка, факультет іноземних мов, володіє англійською та іспанською. Популярність здобула у 2000-х як ведуча різноманітних телевізійних шоу.

Найбільш відомою стала як ведуча пісенного конкурсу «Євробачення-2005», який проходив у Києві. Також вела програми «Фабрика зірок», «Сніданок з 1+1», «Підйом» та інші. Останніми роками активно займається благодійністю, зокрема підтримкою жінок, які постраждали від домашнього насильства. Заснувала благодійний проєкт «Charity Weekend» та інформаційний ресурс «Маша», спрямований на жіноче саморозкриття та підтримку.

Після початку повномасштабної війни Росії проти України активно виступає на міжнародному рівні, розповідаючи правду про війну та підтримуючи українських жінок і дітей. Волонтерство Маші Єфросиніної під час війни З початком повномасштабного вторгнення Росії в Україну у 2022 році, Маша різко змінила фокус своєї діяльності, повністю присвятивши себе волонтерству та допомозі.

Вона стала однією з ключових фігур у формуванні та підтримці волонтерського руху в Україні, використовуючи свій медійний вплив для мобілізації ресурсів і допомоги українським військовим та цивільним, які опинилися в зоні бойових дій.

Маша особисто організовувала збір коштів на закупівлю медичного обладнання, амуніції та харчування для Збройних сил України. Вона активно співпрацювала з волонтерськими центрами, доставляла гуманітарну допомогу в гарячі точки, була посередником між бізнесом, міжнародними партнерами та українськими захисниками.

Одним із найбільш знакових напрямків її роботи стало забезпечення психологічної підтримки військових та їхніх родин. Маша організовувала та підтримувала тренінги для психологів, брала участь у створенні центрів допомоги ветеранам та дітям, які втратили батьків через війну.

Вона неодноразово відвідувала фронтові позиції, зустрічалася з бійцями, записувала відео на підтримку армії та поширювала історії про героїзм українських захисників, підвищуючи моральний дух та єдність суспільства.

4. Оля Полякова – співачка, акторка, волонтерка

Ольга Юріївна Полякова народилася 17 січня 1979 року у Вінниці в родині медиків. З дитинства займалася музикою — навчалася у музичній школі, грала на фортепіано та бандурі. Пізніше вступила до Київського національного університету культури і мистецтв, де здобула фах вокалістки. Також навчалася в Московській консерваторії, має академічну вокальну освіту та унікальний голосовий діапазон у три октави.

Свою музичну кар'єру почала на початку 2000-х, але справжній прорив стався у 2012 році з хітом "Шльопки", а згодом — із піснею "Королева ночі", яка закріпила за нею однойменне звання. Полякова створила яскравий сценічний образ — довгонога блондинка у кокошнику — і стала однією з найепатажніших та найвідоміших артисток українського шоу-бізнесу. Вона регулярно давала масштабні концерти, створювала шоу з живим звуком і костюмованими постановками. Окрім музики, була ведучою телешоу, знімалась у кіно, брала участь у проєктах "Танці з зірками", "Ліга сміху", "Маска" та інших.

З початком повномасштабної війни у 2022 році Полякова повністю перейшла на українську мову в публічному житті й творчості. Вона активно почала займатись волонтерською діяльністю — проводила благодійні концерти в Україні та за кордоном (у Франції, Німеччині, Швейцарії, Іспанії), збираючи кошти для Збройних сил України, медичних закладів, дітей-сиріт і поранених військових. У Києві організовувала безкоштовні концерти для медиків, волонтерів, військових, стала амбасадоркою ініціативи "Дитинство без війни", займалася збором коштів на

протези та реабілітацію.

У творчому плані Полякова залишилась вірною своїй фесеричності, але додала більше глибини, змісту та патріотизму в пісні. Її концерти стали не лише шоу, а й актами підтримки та єднання. Співачка наголошує, що в умовах війни не можна зупиняти життя, а музика — це спосіб тримати дух і надію.

5. Леся Нікітюк — зірка українського телебачення та волонтерство

Леся Нікітюк народилася 19 жовтня 1987 року в Хмельницькому у родині робітників. Після закінчення школи здобула вищу освіту в Хмельницькій гуманітарно-педагогічній академії. Під час навчання активно займалась КВК, була учасницею команди «Торнадо Люкс», а також створила гумористичний дует «Малинки», їхня постановка «Галя, я в маршрутці» стала дуже популярною на YouTube.

У 2012 році Леся стала ведучою відомого тревел-шоу «Орел і решка», що принесло їй широку популярність. Надалі вона працювала у різних телевізійних проектах, серед яких «Леся-Здеся», «Хто зверху?» та «Le Маршрутка», завдяки харизмі та яскравій особистості ставши однією з найвідоміших українських телеведучих.

З початком повномасштабної війни в Україні Леся активно долучилася до волонтерства. Вона повернулася до рідного Хмельницького, де організувала прихисток для переселенців — надавала тимчасове житло, їжу та психологічну підтримку сім'ям, які втратили домівки через бойові дії. Разом із командою прийняла близько 50 сімей із тваринами.

Крім того, акторка використовувала свої соціальні мережі для збору гуманітарної допомоги — дитячого харчування, підгузків та інших необхідних речей, які передавала людям у потребі. Її волонтерська діяльність стала важливою підтримкою для багатьох українців у складний час війни.

6. Тіна Кароль: біографія та волонтерство

Тіна Кароль (справжнє ім'я — Тетяна Григорівна Ліберман) народилася 25

січня 1985 року в Оротукані, Магаданська область, РСФСР. У 1992 році разом із родиною переїхала до Івано-Франківська. У 2005 році здобула срібло на міжнародному конкурсі «Нова хвиля» в Юрмалі, а в 2006 році представляла Україну на «Євробаченні» з піснею «Show Me Your Love», посівши 7 місце. Згодом стала однією з найвідоміших українських співачок, телеведучою та акторкою. У 2017 році отримала звання Народної артистки України.

З початком повномасштабної війни Тіна Кароль активно долучилася до волонтерської діяльності. Її благодійний фонд надає допомогу дитячим онкологічним відділенням лікарень в Україні, зокрема у придбанні необхідного обладнання та медикаментів. Співачка також організовувала благодійні концерти та акції, спрямовані на підтримку постраждалих від війни. Після трагедії з підривом Каховської ГЕС, фонд Тіни Кароль долучився до допомоги постраждалим людям на Херсонщині.

Тіна Кароль: військова підготовка. У 2024 році Тіна Кароль пройшла курс військової підготовки для цивільних осіб «Резервіст», організований ветеранами «Азову». Навчання включало фізичні тренування, поводження зі зброєю, тактичну медицину та інші навички, необхідні для самозахисту в умовах війни. Співачка активно брала участь у всіх етапах підготовки, демонструючи високий рівень фізичної підготовленості та відданості справі.

Ветеран Владислав Жайворонок, який також проходив навчання, відзначив Тіну як одну з найкращих учасниць, підкресливши її дисциплінованість та прагнення до самовдосконалення. Тіна Кароль наголосила, що її рішення пройти військову підготовку було свідомим вибором громадянки України, яка прагне бути корисною у надзвичайних ситуаціях та розуміє важливість володіння базовими військовими навичками в умовах війни. Вона також зазначила, що не прагнула привернути увагу до своєї зірковості, а проходила навчання на рівних з іншими учасниками.

Таким чином, Тіна Кароль не лише продовжує свою творчу діяльність, але й активно підтримує Україну в умовах війни, поєднуючи благодійність, культурну дипломатію та особисту військову підготовку.

Аналітичний жанр

7. KASANIA — новий голос вінницького року: перший концерт, великі мрії і справжній драйв

У серці Вінниці народжується щось нове. Справжнє. Потужне. Те, що звучить не просто в динаміках, а десь глибоко всередині. Це — KASANIA, молода рок-група, яка тільки-но виходить на сцену, але вже має все, щоб залишити слід. Фронтмен гурту — Ілля Коробко. Щирий, емоційний, з тим голосом, який пробирає. Разом із командою вони творять музику, яка не підлаштовується — вона говорить чесно. У текстах — реальність, у звучанні — внутрішній протест, а в кожному акорді — сила.

Перший концерт KASANIA відбудеться у Вінниці 31 травня. Це не просто виступ — це народження нової хвилі. Молодої, дикої, справжньої. Хлопці мріють представити Україну на Євробаченні — і вони не просто мріють. Вони щодня працюють над цим. 24/7 у студії. Записують. Переписують. Шукають своє унікальне звучання. Бо знають: шлях до великої сцени починається з чесності до себе. Про них ще не знають усі — але це лише питання часу. У KASANIA є те, чого не навчиш: характер. Енергія. Правда. І дуже велика перспектива.

Ексклюзив для журналу: історія назви KASANIA та перший трек «Непересічні». Спеціально для нашого журналу учасники гурту KASANIA вперше поділилися тим, що досі тримали при собі. «Багато хто запитував, чому ми обрали саме цю назву. Хтось навіть подумав, що це якесь російське слово. Але насправді все інакше», — каже фронтмен Ілля Коробко. KASANIA — це не випадковий набір літер. Це назва одного з видів крихких, ефемерних метеликів, яких іноді називають «дотиками вітру». І саме це стало для гурту символом. «Для нас kasanіa — це про легкість. Про свободу. Про момент, який триває мить, але залишається в тобі назавжди,» — пояснюють хлопці. І в цьому є їхня філософія: у кожній пісні — жити, як востаннє. Торкатися до слухача — як метелик до шкіри. Легко, але назавжди. Більше того — прямо зараз, ексклюзивно для нашого видання, гурт працює над особливим треком. Його назва — «Непересічні». Це пісня про тих, хто не схожий на інших. Про голос покоління. Про силу бути собою — навіть коли світ

хоче, щоб ти мовчав.

Художньо-публіцистичні жанри

8. «Не хочу грати просто гарних хлопців»: Олександр Рудинський — про темні ролі, втому від глянцю і віру в українське кіно

Ексклюзивне інтерв'ю для «Непересічні». Цікаві історії цікавих людей.

Його знають із серіалів, де він романтик, мрійник, ідеальний хлопець з обкладинки. Але в житті Олександр Рудинський зовсім інший. Спокійний, глибокий, навіть трохи втомлений від шуму навколо. Ми зустрілися з ним у невеликій київській кав'ярні — без стилістів, без камер, без репетицій.

Олександр, вас часто сприймають як «хорошого хлопця» з серіалів. А ви сам — такий?

Та ні. Я дуже неідеальний. І, чесно, іноді втомлююсь від цього глянцю, в який нас заганяє індустрія. Я люблю темні, неоднозначні ролі. Людей із тінню. Бо жодна людина не буває одновимірною.

Як ви взагалі прийшли в акторство? Це була мрія з дитинства?

Якщо чесно — ні.

Чим вас зараз захоплює українське кіно?

Воно нарешті чесне. Більше болю, менше прикрашання. Ми знімаємо фільми про справжніх людей, з реальною війною, реальними втратами. І це сильно. Я вірю, що наше кіно ще дуже голосно про себе скаже.

У вас є мрія як у актора?

Я хочу зіграти когось, хто мені не схожий зовсім. Наприклад, людину, яка зламалась. Втратила все. І зби́рала себе з уламків. Бо саме в таких історіях — правда. І виклик.

А поза роботою? Про що мрієте просто як чоловік?

Про тишу. Щоб не було сирен. Щоб не доводилось говорити про загиблих друзів. Я, як і всі, мрію просто жити. І любити. Без пафосу, без надриву. Просто — жити.

У лютому 2025 року короткометражний фільм «Камінь, ножиці, папір», у

якому Рудинський виконав головну роль, здобув премію BAFTA в категорії «Найкращий британський короткометражний фільм». Під час церемонії актор виступив із емоційною промовою, присвятивши нагороду загиблому другу - актору Євгену Світличному. Його виступ викликав значний резонанс, а також привернув увагу міжнародних зірок, зокрема Кейт Вінслет, яка особисто подякувала Рудинському за його слова.

Продовжуючи роботу в Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка, Рудинський виконує ключові ролі у виставах: «Калігула» (роль Калігули), «Макбет» (роль Макбета), «Марія Стюарт» (роль Мортімера), «Тартюф» (роль Даміса). Його інтерпретації персонажів отримали схвальні відгуки критиків та глядачів.

9. Юлія «Тайра» Паєвська: Жити, щоб рятувати. Історія парамедикині, волонтерки, жінки, яка знає ціну людського життя

Її звати Юлія Паєвська, але для багатьох вона – просто Тайра. Це ім'я стало символом відваги, стійкості та самопожертви ще з перших днів війни. Тайра – одна з тих людей, які не чекають, поки хтось інший врятує світ. Вона сама стає рятувницею, попри втому, страх і біль. Її історія не про героїзм на показ, а про щоденну боротьбу за життя там, де більшість втрачає надію. Юлія народилася у Києві. З дитинства захоплювалася бойовими мистецтвами, згодом викладала айкідо, організовувала тренінги з тактичної медицини. Але справжнє покликання прийшло до неї в момент, коли країна потребувала її найбільше, потребувала на фронті. Юлія — засновниця добровольчої медичної групи «Ангели Тайри», яка евакуювала поранених з передової: як військових, так і цивільних.

Працювати доводилося під обстрілами, у найнебезпечніших зонах, без гарантій, без броні, часто без відпочинку. Тайра рятувала всіх – не ділячи людей на «своїх» і «чужих». Її тіло – це карта травм, опіків, втоми. Її очі – це архів історій тих, хто дожив, і тих, кого вже немає. Але вона ніколи не дозволяла собі зламатися. У березні 2022 року під час евакуації з Маріуполя, Юлія потрапила в полон. Це були три місяці тиші — ніхто не знав, де вона, і що з нею. Доки світ мовчав, її ім'я

стало хештегом у соцмережах, символом віри та надії. Коли вона повернулась із неволі, світ побачив не жертву, а воїна духу. Посмішка залишилася тією ж, проте очі стали глибшими.

Сьогодні Тайра продовжує боротися – не лише на полі бою, а й за правду, гідність, людяність. Вона виступає на форумах, зустрічається зі студентами, розповідає про ціну свободи. Її головна зброя тепер – слово. Але мета незмінна: рятувати. Скільки буде потрібно – доти й буде жити. Її історія — не тільки про війну. Вона — про любов. До життя, до людей, до справедливості. Про вибір не бути осторонь. Про силу, яка народжується тоді, коли, здається, сил уже нема. Тайра — не просто героїня. Вона — людина. НЕПЕРЕСІЧНА.

10. Військові герої сьогодення. «Я не хочу бути героєм. Я просто роблю те, що маю»: Ілля Швидкий -20-річний борець «Азову», який тримає небо над Україною

Він не шукав слави. Не мріяв про війну. У свої двадцять Ілля Швидкий знає, як звучить тиша після обстрілу, як виглядає побратим, який більше не розплющить очей. І як важко, прокидаючись під чужим небом, щодня згадувати, заради чого стоїш.

Борець поділився своїми емоціями у відео розмові та розповів: інші студенти складають сесію і обирають тему дипломної роботи, Ілля тримає зброю замість ручки. Але в його руках не просто автомат. Це відповідальність. Це надія. Це тінь утоми, яку не здолати чашкою какао і пледом. Він воює в складі легендарної бригади «Азов», і щодня доводить, що Україна варта боротьби.

«Мені страшно. Інколи дуже. Але я не маю права показати цього. Бо за мною стоять ті, хто чекає вдома. І ті, хто не дочекався», — зізнається Ілля, не відводячи погляду. У його очах — не двадцять. У його очах — ціла війна.

Його історія — це історія покоління, що не обирало війни, але стало стіною. Він — не кіношний герой. Спина болить від бронежилета, руки — від землі, серце — від втрат. Але він продовжує. Бо вірить. Вірить в Україну. У людей. У нас із вами.

Можна довго говорити про патріотизм. Але поки хтось пише пости у соцмережах, Ілля мовчки стоїть на позиціях, щоб ми могли прокидатися вдома. Живими. Під мирним небом.

Я не пробачу цю війну за те, що вона забрала «Гренку»: як 20-річний боєць «Азову» Ілля Швидкий тримається після найтяжчої втрати Назар Грінцевич — побратим, друг, брат по духу. Він був одним із тих, хто ніколи не здавався. Сміявся навіть у найтемніші ночі, підбадьорював хлопців, тягнув на собі поранених.

«Гренка» був справжнім. Його не можна було не любити. І як же боляче, що його більше немає...» — із болем зізнається Ілля. Від таких втрат не оговтуються. До них не звикають. З ними просто живуть. Смерть друга стала моментом, коли світ завмер. Він не плакав. Не кричав. Просто сидів мовчки. А потім зібрав себе до купи і знову пішов на позицію. Бо знав — Назар би зробив так само. «Я мрію, щоб ця війна скінчилася. Щоб більше не було таких втрат. Щоб наші хлопці повертались, а не їх повертали. Я хочу повернутись додому. Просто пройти вулицею, випити кави. Подихати на повні груди. Жити».

Ілля не знає, коли буде завтра. Але кожен його день — це вибір стояти. За тих, хто не зміг. За «Гренку». За всіх нас.

11.#ТЛО ІСТОРІЙ. За лаштунками історій: як ми шукали героїв.

Фрагменти записників, листування, зустрічей

Отже, на сам кінець, хотілося б розповісти про те, як же відбувався пошук цих історій.

Історія Юлії Тайри — це саме та історія, котру мають знати всі. Ми її написали самостійно, посилаючись на електронний журнал Forbes.ua. Картинки взяті з відкритих інтернет джерел. На превеликий жаль, з Юлією ми не змогли побачитись чи зідзвонитися особисто, позаяк вона виконує особливі завдання на сході країни.

Ілля Швидкий, боєць «Азову», вийшов на зв'язок із журналом через відеодзвінок просто з позицій. Він особисто надіслав матеріали, яким ми дорожимо як свідченням сили, сміливості й великого серця.

Олександр Рудинський знайшов час відповісти на запитання журналу після свого концерту у Києві. Ми використали фото з його соціальних мереж з його дозволу, і щиро вдячні за довіру та теплі слова.

Гурт KASANIA не просто погодився на інтерв'ю — вони зустрілися з нами особисто, відкрито і щиро розповіли свою історію. Після розмови подарували квиток на свій перший концерт у Вінниці та дозволили нам використати фото з їхнього Instagram. І головне — зараз вони працюють над піснею «Непересічні», яку створюють спеціально для нашого журналу. Ми вдячні кожному з них. За правду. За час. За довіру. І з нетерпінням чекаємо прем'єру треку «Непересічні», що вже зовсім скоро зазвучить.

Сергій Притула: Людина, що тримає тил Я ще не мала нагоди поспілкуватися з Сергієм особисто, але його історія звучить голосно крізь кожен український дім. Він — не просто телеведучий чи шоумен. Після 2014 року його ім'я стало синонімом слова «волонтер». Його благодійний фонд — це бронежилети, дрони, пікапи, амуніція і віра. Мене вражає, як людина, що колись смішила мільйони, стала символом твердості й стратегії на допомогу ЗСУ. Його шлях — це доказ, що популярність можна перетворити на силу, а силу — на результат.

Ольга Руднева: Тиха сила великої любові до України. Про Ольгу Рудневу я дізналася не зі сцени, а зі справ. Її ім'я не миготить у заголовках, але робота — постійно в русі, поруч з тими, хто потребує. Вона — з тих, хто без зайвих слів робить головне. Везде допомогу, координує збори, стоїть поруч із військовими не заради кадру, а заради справжньої підтримки. Вона нагадує мені про те, що герої — це не завжди голосно. Це впевнено, постійно і чесно. Її я ще не знаю особисто, але вже глибоко поважаю.

Маша Єфросініна: Голос жінок у країні війни. З Єфросініною я ще не зустрічалась, але її голос давно говорить у моєму просторі — голос сильної жінки, яка пережила, виросла, усвідомила. Вона відкрито говорить про психологічну підтримку, про жінок, які втратили, про дітей, яким потрібен новий шанс. Мене надихає, як вона не просто переживає ці часи, а стає рупором важливих тем. Її благодійна діяльність, участь у форумах, гуманітарних ініціативах — це тяж фронт.

І вона — його впевнена амбасадорка.

Оля Полякова: Гламурна і сильна. Ми ще не зустрілися, але я відчуваю, що Оля Полякова — це не просто «королева ночі». Це королева гідності, яскравості й сили. У час, коли сцена могла мовчати, вона співала для військових, допомагала родинам, говорила про біль і свободу. Мене захоплює, як вона поєднує свою енергію шоу-бізнесу з реальною допомогою — і це без жодного пафосу. Її образи — це броня, а її пісні — крик нації, яка бореться.

Леся Нікітюк: Сміх, що підтримує. Леся — я ще не мала можливості сказати тобі «дякую» особисто, але твої дії говорять самі за себе. Ти — приклад, як гумор може бути бронєю. Коли все руйнується, ти будуєш прихисток. Коли люди втрачають дім, ти даєш їм тимчасовий дах, турботу й тепло. Твій волонтерський центр — це не просто ініціатива. Це вияв глибокої людяності. Твоя енергія не згасає — і вона гріє.

Тіна Кароль: Голос, що навчився мовчати й діяти. З нею я поки не перетиналась, але спостерігаючи за Тіною — я бачу, як співачка стала символом сили. Її благодійність — це не лише концерти, а цільова допомога онкоцентрам, лікарням, регіонам після трагедій. І ще одне — вона пройшла курс військової підготовки. Це більше, ніж сміливість. Це приклад того, як ніжність може тримати автомат. Вона не боїться брати відповідальність. Вона мовчки готується — і це промовисто.